

πρωτισμοῦ καὶ ζήλου θρησκευτικοῦ ἔφερον πολ-
 ῶς ἀνάλογα ἀποτελέσματα.
 Ἐκ τοιούτων αἰσθημάτων κινήθητι ἡ Ἰωάννη
 ἀπο ἐνθουσίασε τοὺς ἀπηλπισμένους Γάλλους καὶ
 ἤρξατο κατὰ τῶν Ἀγγλῶν ἡλευθέρωσε τὴν πατρίδα
 ἐκ τῆς δουλείας.
 ἡ λίρεται τῶν ἀρχαίων καὶ οἱ ποιηταὶ ἐτιμῶντο
 πρώτως διὰ τὴν μαντικὴν τῶν σοφῶν. Χρυσὴ κύλιξ
 ἡ ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἑρακλέους· ὁ ἦρωας ἐπι-
 στήναι κατ' ὕπνου εἰς τὸν Σοφοκλέα ἐδήλωσε τὸν
 ἑαυτοῦ Πάγον· ὅθεν συλληθῆναι ἡναγκάσθη νὰ ὁμο-
 ῖῃ ὅτι αὐτὸς ἦτο πραγματικῶς ὁ κλέπτης.
 Πολλὰ μνητεῖρα ἐλέγετο ὅτι ὠνευρέθησαν τὰς πα-
 τέρους καὶ κακουργίας τῶν υἱῶν.
 Ὡς ἡ Ἑκάβη εἶδεν ὅτι ἐγέννησε θαλὸν δῶκερον.
 Ὁ γυννηθεὶς υἱὸς αὐτῆς Πάρις δὴ ἡγεῖται τὴν Ἑλ-
 ληνὰ κατὰ τῆς Τρωάδος καὶ ἡ πόλις τοῦ Ἰλίου ἐγένε-
 το παρανάλωμα τοῦ ἐχθρικοῦ πυρός.
 Ὁ Ὀλυμπιεὶς ἐνυπνιάσθη ὅτι ἔτεκε δράκοντα.
 Ὁ γυννηθεὶς αὐτῆς υἱὸς Ἀλέξανδρος κατέρπαγε τὴν
 ἑαυτοῦ πατρίδα τὴν Ἀσίαν.
 ἡ μήτηρ Διονυσίου τοῦ τυράννου ἐφαντάσθη κατ'
 ὅτι ἐγέννησε μικρὸν Σάτυρον.
 Ὁ υἱὸς αὐτῆς εἶχε πᾶν εἶδος κακίας,
 ἡ μήτηρ τοῦ τυράννου Φιλάρδος εἶδε τὸ ἄγαλμα
 ἑαυτοῦ κρατοῦν εἰς τὰς χεῖρας ποτήριον, ὅθεν
 ἐπρουνηδὸν τὸ αἷμα.
 Ὁ Θεὸς ἐπλασε τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα καὶ
 ὁμοίωσιν, καὶ ὁ ἄνθρωπος κατὰ δυστυχίαν παρέ-
 ῖναι ἐκπαλαί τὸν Θεόν κατὰ τὴν ἰδίαν του φύσιν.
 ὁ Θεὸς εἰς ἐκεῖνον ὅσα αὐτὸς πάσχει πάθη τὸν ἐ-
 λπίσας, τὸν θυμὸν κατ.
 κατὰ τοῦτο, καθὼς ὁ Ὅμηρος ἐλεγεν ὅτι τὰ δειρά
 ἡμεῖς καὶ παρὰ τοῦ Διὸς ἐπέμποντο, πολλοὶ πα-
 τέρους Ἑκκλησίας ἀπέδωκαν αὐτὰ εἰς τὴν θεῖαν
 ἑαυτοῦ.
 ἡ ἰσως δὲν ἔχομεν ἀνάγκην νὰ καταβιβάζωμεν
 ὅθεν ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς οὐρανόθεν αὐτοῦ μεγαλει-
 ὦς εἰς τὰ χαμαιζήλα καὶ ταπεινὰ ἡμῶν πράγματα
 ἡ φύσις αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ὡς πολλάκις εἶπομεν
 αὐταὶ καὶ προνοεῖ δηλ. βλέπει μακρὰν ὅταν δὲν
 ἐκτελεσθῇ ὑπὸ τῶν παθῶν, καθὼς τὸ τηλεσκόπιον
 ἡ γυνὴ ὁ ὀφθαλμὸς ὑπὸ τῆς οὐμῆλης καὶ τῶν
 ἀποκοπῶν τῆς Νεαπόλεως πρὸ πολλῶν ἐτῶν τε-
 ῖρας καὶ ὑπὸ τῶν χριστιανῶν ὡς ἁγίος τιμῶμεν
 ἐφαντάσθη κατ' ὕπνου εἰς ἱερά τινὰ διατάττων
 τὴν εἰς τὸν Φερδινάνδον τὸν ἐξ Ἀραγωνίας νὰ
 ἀφῇ τινὰ τόπον, τοῦτου δὲ γενομένου εὐρέθη
 περιέχον προβόρσεις περὶ τῆς μετ' ὀλίγον
 ὥστε ἐισβολῆς τῶν τε Ἰσπανῶν καὶ τῶν Γάλλων
 Βασιλείων.
 Σουλτὰν Ὁσμάνης εἶδεν ὅτι ἐπορεύετο εἰς τὴν
 κατ' ὁδὸν δὲ ἡ κάμηλος αὐτοῦ ἀπέβη εἰς τοὺς
 ὁδοὺς, ἔμεναν δὲ μόνον αἱ ἡνίαι αὐτῆς εἰς τὰς
 ὁδοὺς.
 ἡ μνητεῖρα προεῖπον ὅτι ἐμελλε νὰ ἀπωλέσῃ τὸ

βασιλείαν καὶ τῶν μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Ὁσμάν
 ἐπινύγη.
 Ἀλλὰ πολλὰ τῶν ἀνολούθων φαίνονται πιθανότερα
 διότι τὰ τοιαῦτα ὑπάρχουσι καὶ κοινότερα ὡς ἐκ τῆς
 ἀναλογίας τῶν περιστάσεων.
 Ὁ Γράχκος μελετῶν τὴν ἀνατροπὴν τῆς Γερουσίας
 εἶδε τὸν ἀδελφόν του κατ' ὄναρ προλέγοντα εἰς αὐτὸν
 ἐπικείμενον τὸν θάνατον.
 Ὁ Ἀντίβας φοβούμενος μὴ ἐμποδισθῇ ἐπὶ πολὺ
 ἐμπροσθεν τῆς πολιτορχουμένης ὑπ' αὐτοῦ πόλεως τῶν
 Συρακουσῶν, ὠνευρέθη ποτὲ ὅτι ἐδείκνυε εἰς τινὰ ἐκ τῶν
 μεγάλων οἰκιῶν τῆς πόλεως ἐκείνης· τῇ δὲ ἐπαύριον
 ἡ πόλις ἐκυριεύθη.
 Ὁ Ἀλκιβιάδης ἐνυπνιάσθη ὅτι ἦτο ἐνεδυμένος τὰ
 ἱμάτια τῆς ἐταίρας του· ὀλίγαις δὲ ἡμέραις ὕστερον
 οἱ στρατιῶται τοῦ Σατραπόου φονεύσαντες καὶ σκυ-
 λεύσαντες αὐτὸν ἀφῆκαν γυμνὸν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Τότε
 ἡ παλλακὶς αὐτοῦ ἀρπυνιζομένη ἐκ τοῦ θυροῦ ἐξῆλθε
 διαίως τῆς οἰκίας· ἐπεσεν ἐπὶ τοῦ νεκροῦ, τὸν κατέβρε-
 ξε διὰ τῶν δακρύων τῆς, καὶ τὸν ἐκάλυψε διὰ τοῦ ἰδίου
 τῆς μανδύου.
 Δις τὸ αὐτὸ φᾶσμα ἐπεράθη εἰς τὸν ἀτρόμητον
 Βροῦτον ἐπικειλὸν, ὡς ταχὺν τὸν θάνατόν του ὅστις
 καὶ πραγματικῶς μετ' ὀλίγον ἐπῆλθεν.
 Ὁ μέγας Κωνσταντῖνος διετάχθη κατ' ὕπνου νὰ
 λαβῇ ὡς σημεῖον τὸν σταυρὸν, τὸν ὁποῖον εἶδε τὴν
 ἡμέραν εἰς τὰ νέφη κατηστερισμένον. Ἐκτοτε τὸ
 λαβερὸν ἀνεπλήρωσε τοὺς νικηφόρους τῆς Ῥώμης
 αἰετοῦς, ὁ στρατὸς ὤρμησεν ἐνθους εἰς τὴν μάχην, ὁ
 Μαξέντιος ἐφονεύθη, ἡ Ῥώμη ἐνίκηθη, οἱ Θεοὶ τοῦ
 Ὀλύμπου ἐξιώχθησαν ἐκ τοῦ Πανθέου, τὸ δὲ κράτος
 ὅλον ἐκηρύχθη χριστιανικόν.
 Τὴν προτεράϊαν τοῦ θανάτου τοῦ δευτέρου Ἑρρίκου
 ἡ σύζυγος αὐτοῦ Αἰκατερίνα τὸν παρεκάλεσε νὰ μὴ
 καταβῇ εἰς τὴν μονεμαχίαν· διότι τὸν εἶδε κατ' ὄναρ
 ὡχρὸν καὶ ὑπὸ λύθρου κεκαλυμμένον.
 Ἐνα μῆνα μῆνα πρὶν ὁ Ῥαββελὰν δολοφονήσῃ
 τὸν ἀγαθὸν Ἑρρίκον Δ'. ἡ ἐκ Μεδίῶν Μαρία ἐξύ-
 πνησε, καθὼς ἡ σύζυγος τοῦ Καίσαρος, πνιγμένη εἰς
 τὰ δάκρυα καὶ δολοφύσουσα· ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἑρρίκος
 ἐζήτην νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τοῦ τσιούτου φόβου, εἶπεν
 ὅτι τὸν εἶδε δολοφονημένον. Κατὰ δυστυχίαν ὅμως
 ὁ Ἑρρίκος κατεφρόνησε τὴν ὁπτασίαν ταύτην λέγων
 « Les souges ne sont que des mensonges ! »
 Γειτόνισσά μου ἡ K. M. λέγει ὁ κόμης Σεγκιέρ,
 ἀγγινουστάτη καὶ ἀξιόκρατος, τὴν ὁποίαν δὲν δύναται
 εἶναι νὰ μὴ πιστεύσῃ, ὅταν τὴν ἀκούσῃ, οὔτε νὰ μὴ
 τὴν ἀγαπήσῃ ὅταν τὴν ἰδῇ, μοὶ διηγήθη ἐσχάτως ὅτι
 ἦτο θυσιζομένη εἰς μεγίστην λύπην διὰ τὴν νόσον τοῦ
 παιδιοῦ τῆς. Διήλθε ἡμέρας καὶ νύκτας πολλὰς αὔ-
 πνος καὶ ἀνήσυχος ἀπὸ τὸν φόβον καὶ τὴν θλίψιν,
 ἀλλὰ τέλος τὸ παιδίον διεσώθη ἐκ τοῦ προφανοῦς κιν-
 δύνου, τὰ συμπτώματα ἐξέλιπον κατὰ τὴν ὑποχωροῦ-
 σα καὶ ἡ ἰδία μήτηρ εἰς τὰς παρακλήσεις τῶν συγγενῶν
 ἀπεχώρησεν εἰς τὸν κοιτῶνα καὶ ἀπεκοιμήθη ἡσυχος.
 Ἐξαίφνης ὅμως κατὰ τὰ μέσα τῆς νυκτὸς ἐφαντάσθη
 ὅτι εἶδε πλησίον τῆς κλίνης τὸν ἱατρὸν τῆς καλοῦντα